

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Opolu

o rentę socjalną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6 grudnia 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1031/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Opolu na rzecz J. K. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[mc]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 14 grudnia 2022 r., III AUa 1031/21, oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z 24 marca 2021 r., V U 1454/18, zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Opolu z 19 czerwca 2018 r. i przyznającemu odwołującej J. K. prawo do renty socjalnej od 1 czerwca 2018 r. do 31 marca 2022 r.

Skargę kasacyjną wywiódł organ rentowy zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej daty końcowej przyznanego świadczenia. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność wskazując, że prawo do renty socjalnej przysługuje okresowo przez okres 12 miesięcy, zatem należałoby przyjąć pogląd, iż data końcowa świadczenia, tj. 31 marca 2022 r., nie została określona prawidłowo.

Odwołująca, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołując się na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący organ rentowy nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu. Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przedstawił jakiegokolwiek wyводу jurydycznego potwierdzającego prawdziwość tej tezy, a nawet nie wskazał przepisów prawa materialnego, w których kwalifikowanym

naruszeniu upatrują przedmiotowej przesłanki przedsądu. Argumentów za jej istnieniem należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania okoliczności przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie obszerny materiał dowodowy, w tym opinie biegłych, pozwolił Sądowi Apelacyjnemu na ustalenie, że odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało u niej przed ukończeniem 18. roku życia. Tym samym spełnia ona ustawowe przesłanki przyznania spornego świadczenia. Stosownie do art. 4 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 2194 ze zm.) osobie, która spełnia określone w ust. 1 tego artykułu kryteria kwalifikacyjne prawa do renty, przysługuje renta socjalna stała, jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa, jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. Orzekając o prawie do przedmiotowego świadczenia należy zatem ustalić trwały lub okresowy charakter niezdolności do pracy, by prawidłowo oznaczyć czas, na jaki przyznaje się prawo do renty socjalnej. W niniejszym przypadku Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy i przyznał jej rentę od 1 czerwca 2018 r. do 31 marca 2022 r. Zatem została prawidłowo oznaczona końcowa data, do jakiej przyznano odwołującej sporne świadczenie.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś o kosztach orzekając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[mc]

[ał]

